

Sygnatura akt VI Ka 856/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 listopada 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślikowski

Sędziowie SSO Piotr Mika

SSO Marcin Schoenborn (spr.)

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Jacka Sławika

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2015 r.

sprawy **skazanego K. K. syna J. i B.**

ur. (...) w R.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 23 kwietnia 2015 r. sygnatura akt II K 487/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt 4 ppkt b dodatkowo zalicza skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 2 okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt III K 278/12 w dniach 6 marca 2012 r., 7 marca 2012 r. i 8 marca 2012 r.,
- w pkt 4 ppkt c dodatkowo zalicza skazanemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 3 okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt III K 339/13 w dniach 7 marca 2013 r. i 8 marca 2013 r.;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. W. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony z urzędu skazanego w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia skazanego od zapłaty wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej rozpoznawał sprawę z wniosku skazanego K. K. o wydanie wyroku łącznego.

Ostatecznie przedmiotem postępowania objętych zostało jedenaście skazań K. K. ujawnionych w informacji Krajowego Rejestru Karnego, a to w następujących sprawach karnych:

5. Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach sygn. akt VI K 158/11
6. Sądu Rejonowego w Zabrze sygn. akt II K 960/12
7. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. akt II K 278/12
8. Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach sygn. akt IV K 73/13
9. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. akt II K 826/12
10. Sądu Rejonowego w Gliwicach sygn. akt IX K 760/13
11. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. akt II K 187/13
12. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. akt II K 359/12
13. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. akt II K 293/13
14. Sądu Rejonowego Katowice-Zachód w Katowicach sygn. akt III K 339/13
15. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej sygn. akt II K 517/13.

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem łącznym z dnia 23 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K 487/14 orzekł, że:

1. na mocy art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 i 2 kk łączy skazanemu K. K. kary grzywny orzeczone wyrokami:
  - a) Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 12 maja 2011 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 158/11,
  - b) Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 16 stycznia 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 359/12,i wymierza skazanemu karę łączną grzywny w liczbie 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 25 złotych;
2. na mocy art. 91 § 2 kk, art. 86 § 1 kk i art. 89 § 1a kk łączy skazanemu K. K. kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:
  - a) Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 23 stycznia 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 960/12,
  - b) Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 19 marca 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 278/12,
  - c) Sądu Rejonowego Katowice - Wschód w Katowicach z dnia 29 marca 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 73/13,
  - d) Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 18 września 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 293/13 w zakresie kar pozbawienia wolności orzeczonych w pkt 2 i 3 wyroku,i wymierza skazanemu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. na mocy art. 85 kk, art. 86 § 1 kk i art. 89 § 1a kk łączy skazanemu K. K. kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

- a) Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 23 lipca 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IX K 760/13,
- b) Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 27 czerwca 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 187/13,
- c) Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 18 września 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 293/13 w zakresie kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 1 wyroku,
- d) Sądu Rejonowego Katowice - Zachód w Katowicach z dnia 24 marca 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. akt III K 339/13,

i wymierza skazanemu karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

4. na mocy art. 577 kpk:

a) na poczet kary łącznej grzywny orzeczonej w pkt. 1 wyroku zalicza skazanemu grzywnę w ilości 33 stawek dziennych uiszczoną w sprawie o sygn. akt VI K 158/11 oraz grzywnę w ilości 4 stawek dziennych wynikającą z zaliczenia skazanemu na poczet tej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 359/12 od dnia 21 września 2009 r. do dnia 22 września 2009 r., uznając karę łączną grzywny za wykonaną w ilości 37 stawek dziennych;

b) na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 2 wyroku zalicza skazanemu:

- okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt IV K 73/13 od dnia 6 maja 2013 r. do dnia 6 maja 2014 r.;
- okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 293/13 od dnia 23 lutego 2013 r. do dnia 25 lutego 2013 r. oraz od dnia 5 września 2014 r. do dnia 23 kwietnia 2015 r.;

c) na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 3 wyroku:

- okres kary dotychczas odbytej w sprawie o sygn. akt II K 187/13 od dnia 5 czerwca 2014 r. do dnia 5 września 2014 r.;

5. na mocy art. 572 kpk umarza postępowanie w przedmiocie:

a) połączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec K. K. wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 12 maja 2011 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 158/11,
- Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 16 stycznia 2013 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 359/12,
- Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 23 września 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 517/13,

b) połączenia kar grzywny orzeczonych wobec K. K. wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 19 marca 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II K 278/12,
- Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 23 lipca 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IX K 760/13;

6. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. W. kwotę 147,60 zł, w tym kwotę 27,60 zł stanowiącą 23% podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

7. na mocy art. 624 § 1 kpk zwalnia skazanego w całości od zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca skazanego. Zaskarżając orzeczenie co do wymiaru kar łącznych orzeczonych w pkt 2 oraz 3 i zarzucając im rażąco niewspółmierność wyrażającą się niezastosowaniem zasady pełnej absorpcji, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu obu wspomnianych kar z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji bądź w rozmiarze niższym od orzeczonego przez Sąd I instancji, ewentualnie o uchylenie wyroku (zapewne w zaskarżonej części) i przekazanie sprawy (zapewne w wynikającym z tego zakresie) do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy jako niezasadna na uwzględnienie nie zasługiwała.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż Sąd Rejonowy prawidłowo i w zgodzie ze wskazaniem prawa materialnego połączył te kary wymierzone skazanemu za zbiegające się przestępstwa i ciągi przestępstw, które nadawały się do połączenia, decydując się na orzeczenie jednej kary łącznej grzywny oraz dwóch kar łącznych pozbawienia wolności w wysokościach odpowiadających granicom wyznaczonym w art. 86 § 1 kk, tj. od najwyższej z kar podlegających łączeniu do ich sumy, a w przypadku kary łącznej grzywny dodatkowo w art. 86 § 2 kk, który stanowi, że określona na nowo wysokość stawki dziennej nie może przekraczać najwyższej ustalonej poprzednio. Trafnie też Sąd Rejonowy nie dostrzegł warunków do wydania wyroku łącznego w zakresie kar, co do których umorzył postępowanie w oparciu o art. 572 kpk.

Generalnie z tego rodzaju stanowiskiem zgodził się też apelujący. Nie ma więc potrzeby powielać wywodów Sądu Rejonowego zaprezentowanych dość klarownie w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, tłumaczących, dlaczego takie, a nie inne kary i to jeszcze w takiej, a nie innej konfiguracji, objęte zostały węzłem poszczególnych kar łącznych wymierzonych skazanemu tym orzeczeniem. Wystarczy zatem w tym miejscu jedynie do nich odesłać.

Natomiast z całą mocą należy podkreślić, że nie ma racji skarżący twierdząc, iż cyt. „... przy wymiarze kary Sąd powinien również mieć na uwadze wysokość wymierzonych kar łącznych w łączonych wyrokach”. Tego rodzaju pogląd wprawdzie wyrażany do pewnego czasu w orzecznictwie Sądu Najwyższego i argumentowany prawomocnością rzeczy osądzonej (por. wyrok z 22 marca 1973 r., I KR 425/72, OSNKW z 1973 r., z. 7-8, poz. 96; wyrok z 20 marca 1995 r., II KRN 2/95, OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17, która to linia orzecznictwa aktualnie nie jest akceptowana) nie mógł wytrzymać krytyki w obliczu jednoznacznego brzmienia art. 86 § 1 kk. Przepis ten wskazuje, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, oraz wskazuje górną granicę kary łącznej grzywny, ograniczenia wolności i pozbawienia wolności. Zatem, art. 86 § 1 kk wyraźnie nakazuje przy wymiarze kary łącznej brać pod uwagę kary jednostkowe wymierzone za poszczególne przestępstwa pozostające w zbiegu realnym, nie zaś uprzednio orzeczone kary łączne. Również art. 85 kk w brzmieniu poprzednio obowiązującym, a mającym także po dniu 1 lipca 2015 r. zastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy z mocy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 396), przy oznaczaniu kary łącznej nakazuje wzięcie „za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa”. W związku z tym normatywne podstawy orzekania kary łącznej, a w szczególności ramy określone dyspozycją art. 85 kk i art. 86 § 1 kk nie przewidują dalszych reguł, które pozwalałyby na modyfikację jej granic chociażby poprzez respektowanie uprzednio orzeczonych kar łącznych. Nie znajduje tu również zastosowania tzw. teoria śladu pozostawionego przez uprzednio orzeczoną karę łączną orzeczoną w wyroku łącznym, który stracił moc, uznająca pośredni wpływ tej kary na wymiar nowej kary łącznej. Granice wymiaru kary łącznej, określone w art. 86 § 1 kk, obowiązują, *lege non distinguente*, zarówno w wypadku jednoczesnego orzekania tej kary, jak i w wypadku orzekania jej w wyroku łącznym - niezależnie od tego, czy wyrokami podlegającymi łączeniu orzeczono wyłącznie kary za poszczególne przestępstwa, czy także kary łączne (por. postanowienie SN z dnia 4 lipca 2007 r., V KK 419/06, OSNKW 2007/10/74). Wydanie nowego wyroku łącznego powoduje, że poprzedni traci moc, a w konsekwencji węzeł łączący poszczególne kary jednostkowe w ramach kary łącznej ulega rozwiązaniu. Dlatego żadna regulacja prawna nie daje podstaw do związania sądu wydającego nowy wyrok łączny w trybie art. 575 § 1 kpk wysokością kary łącznej

orzeczonej poprzednim wyrokiem łącznym. (por. postanowienie SN z dnia 22 listopada 2006 r., III KK 367/06, OSNwSK 2006/1/2212). Tym samym wbrew stanowisku obrońcy wymiar nowej kary łącznej w wyroku łącznym nie musi prowadzić do rozstrzygnięć korzystnych dla skazanego, szczególnie w sytuacji, gdy w prawomocnych wyrokach jednostkowych podlegających łączeniu wymierzane były kary łączne. Należy zaakceptować pogląd, że racjonalizacja kary orzekanej, jako kara łączna w wyroku łącznym nie musi być rozumiana wyłącznie, jako łagodzenie i mieć charakter jednokierunkowy (por. wyrok SN z dnia 21 sierpnia 2007 r., II KK 96/07, OSNKW 2008/1/6). Nie można, tak jak twierdzi obrońca, wyznaczać granic orzekania kary łącznej kierując się wysokością uprzednio orzeczonych kar łącznych w wyroku jednostkowym i z tego powodu, że wydanie wyroku łącznego następuje w sytuacji, gdy pojawia się kolejne prawomocne skazanie za czyn pozostający w zbiegu realnym, a zatem w innych uwarunkowaniach. W związku z tym Sąd orzekając nową karę łączną ma obowiązek powtórnie rozważyć charakter związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami oraz okoliczności zaistniałe po wydaniu poprzednich wyroków.

Co więcej, Sąd I instancji miał pełne podstawy do orzeczenia kar łącznych pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, mimo że część z łączonych kar orzeczona została z zastosowaniem dobrodziejstwa instytucji z art. 69 § 1 kk. Oczywiście do dnia 8 czerwca 2010 r., tj. dnia wejścia w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 206, poz. 1589) w sytuacji, gdy za zbiegające się przestępstwa wymierzono karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania brak było podstawy do wymierzenia kary łącznej bezwzględnej pozbawienia wolności (por. uchwałę SN z 27 marca 2001 r., I KZP 2/01, OSNKW 2001/5-6/41). Owa sytuacja normatywna uległa zmianie w wyniku wprowadzenia do Kodeksu karnego ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 206, poz. 1589) art. 89 § 1a. Zgodnie z nim „w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania sąd może w wyroku łącznym orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania”. Wprost przewiduje on zatem możliwość orzeczenia w wyroku łącznym bezwzględnej kary pozbawienia wolności, jeśli wszystkie podlegające łączeniu kary pozbawienia wolności orzeczone zostały z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Konsekwentnie należy zatem stwierdzić, że od dnia 8 czerwca 2010 r. stało się również możliwe połączenie węzłem kary łącznej o charakterze bezwzględnym kary pozbawienia wolności orzeczonej z zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania z karą rodzajowo tożsamą o charakterze bezwzględnym. Jeżeli bowiem możliwość orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym istnieje w przypadku realnego zbiegu przestępstw, za które orzeczono wyłącznie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, to tym bardziej istnieje ona wtedy, kiedy tylko co do niektórych z przestępstw zastosowano wskazany środek probacyjny (por. uchwałę SN z 28 listopada 2013 r., I KZP 13/13, OSNKW 2013/12/1001; S. Żółtek (w:) R. Zawłocki, M. Królikowski (red.): Kodeks karny. Część ogólna, t. II, Warszawa 2011, s. 764). Ponieważ zaś przepis art. 89 § 1a kk obowiązywał w czasie popełniania przez skazanego zbiegających się przestępstw i ciągów przestępstw, za które wymierzone kary połączone zostały węzłem kar łącznych orzeczonych w pkt 2 i 3 zaskarżonego wyroku, nie zaistniała kwestia intertemporalna, która winna być rozstrzygana w oparciu o regułę z art. 4 § 1 kk (por. wyrok SN z 5 kwietnia 2013 r., IV KK 401/12, LEX nr 1308161).

Łączenie kar bezwzględnego pozbawienia wolności z tego rodzaju karami orzeczonymi z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i wymierzenie kary łącznej bez zastosowania instytucji z art. 69 kk, siłą rzeczy miało prawo doprowadzić do pogorszenia sytuacji skazanego względem stanu, jaki istniał przed wydaniem zaskarżonego wyroku, kiedy to wykonaniu podlegała jedynie część z łączonych kar.

Braku akceptacji dla wymiaru dwóch z trzech orzeczonych kar łącznych apelujący doszukiwał się w uchybieniu, o którym mowa w art. 438 pkt 4 kpk, a więc w ich rażącej niewspółmierności. Byłby on jednak zasady tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby

wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (por. wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Rzeczywiście Sąd Rejonowy wymierzył skazanemu kary łączne pozbawienia wolności w rozmiarze dość odległym od najwyższych z kar podlegających łączeniu, choć jednocześnie warto zauważyć, iż wciąż dalekim od ich sumy. W pkt 2 zaskarżonego wyroku orzekł karę łączną 4 lat i 6 miesięcy, gdy najwyższa z kar podlegających łączeniu wynosiła 1 rok, a ich suma 7 lat i 9 miesięcy. Z kolei kara łączna 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z pkt 3 zaskarżonego wyroku ukształtowana została z połączenia kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz dwóch kar w rozmiarze po 1 roku pozbawienia wolności, a więc mogła zostać wymierzona w przedziale od roku do 2 lat i 11 miesięcy.

Obrońca zapomina jednak, iż wymiar kar łącznych we wskazanych wyżej granicach warunkowany był przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo-podmiotowy łączy te czyny. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa, objęte tym wyrokiem, im związek ten luźniejszy tym przeważać powinno kumulowanie poszczególnych kar (por. wyrok SN z 25 października 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW z 1984 r., z. 5-6, poz. 65; wyrok SN z dnia 15 maja 1990 r., IV KR 80/90, LEX nr 22064; wyrok SA w Krakowie z dnia 10 października 1991 r., II AKr 127/91, KZS z 1991 r., z. 10, poz. 10). Przez związek przedmiotowo-podmiotowy należy zaś rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 2 lipca 1992 r., II AKr 117/92, KZS z 1992 r., z. 9, poz. 50).

W przekonaniu instancji odwoławczej Sąd Rejonowy prawidłowo określił relacje zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami i ciągami przestępstw, dochodząc do jak najbardziej prawidłowego wniosku, iż nie uzasadniały one w żadnym razie wymierzenia kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji, wedle której winna ona zostać ukształtowana w wysokości odpowiadającej najwyższym karom podlegających łączeniu, ani nawet kary łącznej w rozmiarze bliższym najsurowszym z łączonych kar jednostkowych. W żadnym razie owe relacje nie były aż tak bliskie. Jakkolwiek łączyła je do pewnego stopnia więź czasowa, jak i tożsama motywacja skazanego godząca zasadniczo w tożsame dobra prawne, to nie sposób nie dostrzec wielości osób pokrzywdzonych, jak i różnych miejsc działania, będących konsekwencją po wielokroć popełnianych przez niego przestępstw jako swoistego sposobu na życie.

Tymczasem postulowaną przez skarżącego zasadę absorpcji stosuje się wyjątkowo i to jedynie wtedy, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem przestępstw wskazują na bliską więź przedmiotową i podmiotową, są jednorodnjowe i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc w istocie jeden zespół zachowań sprawy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra (por. wyrok SA w Szczecinie z 7 marca 2013 r., II AKa 1/13, LEX nr 1293731). Ma więc ona zastosowanie, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższać progu represji karnej (por. wyrok SA w Krakowie z 20 września 2012 r., II AKa 168/12, KZS 2012/10/39). O niczym takim w realiach sprawy mowy być nie mogło.

Ponadto jak najbardziej zasadnie wskazał Sąd Rejonowy, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy rzeczywiście zdecydowanie niekorzystnego dla skazanego znaczenia przy wymiarze kary łącznej zyskiwać musiał wzgląd na potrzebę prewencyjnego oddziaływania kary w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej.

Skala popełnionych przez skazanego dotychczas przestępstw, nie wyciągającego żadnych wniosków z zapadających wobec niego wcześniej wyroków, świadczyła wyjątkowo niekorzystnie o nim. Musiało być to istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym aktualnie za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy zasady absorpcji, czy nawet zasady częściowej kumulacji w wysokości zbliżonej do minimum (por. wyrok SA w Łodzi

z dnia 20 września 2001 r., II AKa 154/01, Prok.i Pr. 2002/4/26; wyrok SA w Warszawie z dnia 12 lipca 2000 r., II AKa 171/00, OSA 2001/2/5).

Więszszego znaczenia nie mogły natomiast odegrać okoliczności zaistniałe już po wydaniu poszczególnych poprzednich wyroków, a dotyczące zachowania skazanego w zakładzie karnym (por. wyrok SN z dnia 1985 r., II KR 245/85, OSNKW 1986/5-6/39; wyrok SA w Krakowie z dnia 26 kwietnia 1994 r., II AKr 26/94, KZS 1994/5/14). Skarżący twierdząc inaczej nie dostrzegł, że opinia o skazanym z jednostki penitencjarnej, w której pozostaje osadzonym, wskazuje tak naprawdę na jego w zasadzie prawidłowe funkcjonowanie w warunkach izolacji penitencjarnej, choć też nie jest dla niego w pełni pozytywną. Nie zostało natomiast w niej stwierdzone, iż proces resocjalizacji skazanego się zakończył, czy też przynajmniej zbliża się ku końcowi. Wręcz nieodpartym pozostaje wrażenie, iż administracja zakładu karnego z uwagi na dotychczasową wielokrotną karalność skazanego, jak też jednokrotne naruszenie dyscypliny w warunkach izolacji więziennej wyrażające się pobiciem innego osadzonego, nie była w stanie jak na razie wypowiedzieć się odnośnie skuteczności prowadzonych oddziaływań resocjalizacyjnych. Słusznie zatem nie została przydana okolicznościom podnoszonym przez skarżącego taka waga, jakiej zdaje się oczekiwał on domagając się zdecydowanie łagodniejszego potraktowania skazanego.

Zdecydowanie na aprobatę zasługiwało również przekonanie Sądu Rejonowego o niemożności zastosowania wobec skazanego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, bo tylko w przypadku tej kary ze względu na jej rozmiar nieprzekraczający 2 lat w ogóle mogło być rozważanym sięgnięcie po nią. Jakkolwiek apelujący obrońca z tym stanowiskiem nawet nie polemizował, podkreślenia jednak wymaga, iż wielokrotna, powtarzająca się karalność skazanego, wyrażająca się również tym, iż kolejnych przestępstw dopuścił się on także w okresach próby, którym został poddany, dowodząca nietrafności przyjmowanej pozytywnej prognozy kryminologicznej, co też znalazło potwierdzenie w zarządzaniu wykonania wymierzonych kar pozbawienia wolności, ewidentnie wykluczała obecnie możliwość przewidywania na przyszłość, iż przebywając na wolności będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Bez takiej prognozy sięgnięcie po warunkowe zawieszenie wykonania kary nie jest zaś możliwe. Nie pozwala na to art. 69 § 1 kk.

Tym samym Sąd Okręgowy w pełni zaakceptował wysokość i charakter wymierzonych skazanemu przez Sąd Rejonowy kar łącznych pozbawienia wolności.

Nie oznaczało to jednak, iż zaskarżony wyrok nie wymagał zmian.

Sąd Rejonowy przeoczył, że na poczet kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej m.in. z połączenia kary jednostkowej tego rodzaju wymierzonej skazanemu w sprawie III K 339/13 powinien zostać również zaliczonym okres jego zatrzymania w tej sprawie w dniach 7 i 8 marca 2013 r., uprzednio zaliczony na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet łącznej kary, co też zostało prawidłowo ustalone, lecz nie skutkowało kompletnym rozstrzygnięciem opartym o przepis art. 577 kpk.

Ponadto na poczet orzeczonej kary łącznej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności należało po myśli tego przepisu zaliczyć dodatkowo okres zatrzymania skazanego w sprawie II K 278/12 w dniach 6, 7 i 8 marca 2012 r.. Został on wprawdzie uprzednio w wyroku jednostkowym zaliczony na poczet orzeczonej nim również kary łącznej grzywny wymierzonej z połączenia kar jednostkowych grzywny orzeczonych w oparciu o art. 33 § 2 kk, nie mniej na skutek objęcia zaskarżonym wyrokiem łącznym kar pozbawienia wolności, w związku z warunkowym zawieszeniem których (w ramach kary łącznej) owa grzywna była jedyną karą podlegającą efektywnemu wykonaniu, oczywistym być musi, że obecnie dla skazanego korzystniejszym jest zaliczenie tego okresu na poczet innej podlegającej wykonaniu kary, ze swej istoty dla niego dolegliwszej. Nie budzi zaś wątpliwości, że pierwszeństwo powinno mieć zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie na poczet kary pozbawienia wolności przed jej zaliczeniem na poczet choćby kary grzywny (por. wyrok SA w Katowicach z 22 lipca 2010 r. II AKa 212/10, LEX nr 686855). Nie podobna zaś zakładać, że będącej następstwem owego zaliczenia konieczności uregulowania przez skazanego grzywny ze sprawy II K 278/12 w części dotychczas niewykonanej, tj. w rozmiarze 6 stawek dziennych, skazany nie wykona poprzez zapłatę

stosownej sumy i będzie koniecznym jej wykonanie w formie zastępczej, choćby takiej, w jakiej dotychczas została wykonana w zakresie 54 stawek dziennych, a więc zastępczej kary 27 dni pozbawienia wolności.

Zatem celem wyeliminowania stwierdzonych uchybień, jakim dotknięte było rozstrzygnięcie z pkt 4 w ppkt b i c, Sąd Okręgowy dokonał stosownej korekty zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze powyższe, a także nie znajdując innych niż podniesione w apelacji uchybień, w szczególności tych podlegających uwzględnieniu niezależnie od kierunku i granic zaskarżenia orzeczenia, Sąd odwoławczy zaskarżony wyrok w pozostałej części utrzymał w mocy.

Zasądzając koszty obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym, wobec ich nieopłacenia przez skazanego i złożenia stosownego wniosku przez obrońcę, Sąd odwoławczy kierował się uregulowaniami art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W konsekwencji objęły one wynagrodzenie należne za obronę w sprawach o wydanie wyroku łącznego z uwzględnieniem podatku VAT.

Zwalniając z kolei skazanego od ponoszenia wydatków postępowania drugoinstancyjnego jako jedyne składnika kosztów sądowych w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego Sąd odwoławczy kierował się tym, że w sytuacji, w jakiej się on znajduje, a więc gdy od przeszło dwóch lat jest nieprzerwanie pozbawionym wolności, a przed nim jeszcze co najmniej kilkuletni pobyt w warunkach izolacji, poniesienie ich przez niego byłoby zbyt uciążliwe.